

МАКСИМ МИНЧЕВ

МОЖЕ БИ НАЙ-ВАЖЕН Е ПАСИАНСЪТ, КОЙТО ИМАМЕ С ВСЕВИШНИЯ

казва авторът на “Атлантически пасианси” и генерален директор на Българската телеграфна агенция

ТЕКСТ: МАРИЯ ЗАХАРИЕВА, СНИМКИ: ЛИЧЕН АРХИВ НА МАКСИМ МИНЧЕВ

Максим Минчев определя себе си като номад по призвание, атлантик по кауза и епикуреец по дух. Интересува се от география, история, археология, фотография, изкуство, политика, защото неговото хоби е да има много хобита. Той е един от основателите на Атлантическия клуб в България. Притежава най-големия архив на атлантическото движение у нас, както и снимки, карти и талисмани от почти всички краища на света. Срещал се е с най-големите политици на съвременното. Благодарение на него 150 български журналисти са посетили Генералния щаб на НАТО в Брюксел. Книгите му са изпълнени с пасиансите на Атлантическия

клуб, с пасиансите на пътешествията му по планетата Земя и с митарствата на духа му. Максим Минчев е събрал в себе си мъдростта на 82 страни. С генералния директор на Българската телеграфна агенция се срещнах в един мрачен ноемврийски следобед, който той мигновено изпълни с оптимизъм и лъчезарност. По време на краткия ни разговор неусетно и между другото ми предаде няколко незабравими урока по щастие, посвети ми книгата си “Възторгът на Марко Поло” и докато се усетя, вечният пътешественик “отлетя” на поредната си среща. Г-н Минчев, Вие сте генерален директор на БТА в продължение на четири

години. През този период в Агенцията настъпиха редици положителни промени. Какви са според Вас те? Най-трудно е човек да дава самооценка. Не искам да правя това, не искам да сравнявам четиригодишния период, в който съм генерален директор, с предишни периоди. Ще Ви кажа само кое е новото, което очевидно по някакъв начин ни помага да сме по-различни, а защо не и по-добри. Основното е, че се опряхме изцяло на добрата традиция. БТА е една от най-старите институции в България. Тя ще навърши през февруари следващата година 109 години. Основана през 1898 г., БТА има зад гърба си не само 109 години история, а и едно самочувствие, изградено

на факта, че никога не е променяла името си, винаги е била Българската телеграфна агенция, винаги е била национална информационна институция на държавата България. Много важен е и фактът, че БТА никога не е спирала да работи - независимо от обществено-политическата система и политическата конюнктура, а това само по себе си е източник на добро самочувствие. Освен това БТА е една от най-старите агенции в света.

Само 5-6 агенции на други държави - тези на Великобритания, САЩ, Гърция и Швеция - са по-стари от нея.

В БТА работят изключително сериозни професионалисти. Те принадлежат към този тип журналистика, която не е толкова публична. За разлика от своите колеги от телевизията, радиото и вестниците, журналистите от БТА са анонимни – те или не се подписват или се подписват само с инициали. Но това не им пречи да бъдат в основата на информацията.

Кои бяха основните задачи, които си поставихте като генерален директор на БТА?

Една от задачите на новия екип в БТА беше да възстановим самочувствието на работещите хора, защото това са изключителни професионалисти, които владеят минимум два или три езика; хора с опит, хора, които без да се изтъкват, винаги са спазвали изискванията на агенционната журналистика – бърза, конкретна, точна, потвърдена от два независими източника информация. Основните неща, които направихме и които промениха БТА, бяха свързани с това да стъпим на добрата традиция, на високия професионализъм и на новата обществено-политическа, медийна, нравствена, икономическа, културна конюнктура, която съществува в България. Промени се медийната среда. БТА наблегна на новите информационни технологии, на засилването на връзките с чуждите агенции, на привличането на нови, млади кадри с подходящо образование. Задачата бе отново да възвърнем позицията на БТА като институция, от която всички да имат нужда – и медиите като основни клиенти, и държавните институции, и бизнеса, и корпоративните клиенти. Продължихме да издаваме списания и вестници, създадохме мрежа от пресклубове в страната и т.н. Световните медийни срещи са само допълнителен бонус към нашия труд.

Мисля, че основната причина БТА да върне своя авторитет и да стане третата по одобрение институция в страната, да бъде отново майката на всички останали медии и да спечели уважението е тази, че тя много сериозно започна да изпълнява освен своята професионална и своята обществена функция.

Споменахте, че БТА издава списания и вестници. “ЛИК” и “Паралели” са познати на няколко поколения българи? Какво още издавате?

Списанията, които издаваме са “ЛИК”, “Паралели” и “100 процента”. “Паралели” е списание, което е любимо на не едно поколение българи. То излиза вече 42 години и продължава да бъде едно от най-тиражните в България с едно значимо, солидно място на българския пазар. Преди 1989 г. “Паралели” беше прозорец към света за много българи. Днес от него могат да се научат доста любопитни новини, свързани с шоубизнеса, културата, музиката и т.н.

“ЛИК” е списание с 25-годишна история. То е предназначено за по-образована публика и винаги е било списание на интелигенцията. В момента, в който Ви давам това интервю, в София започнаха да пристигат писатели от всички балкански страни, защото под егидата на списание “ЛИК” и БТА се открива Международна среща на писателите от балканските страни. Ние събираме световноизвестни балкански писатели, които са писали в списание “Лик” разкази на последната страница.

На всеки два месеца издаваме списание “100 процента”. Вече трета година всяка седмица излиза вестник “Мисия”, който се списва изцяло от колегите от БТА и от информации от БТА. В него има няколко страници на английски и арабски език, последните години и на дари – най-разпространения афганистански език. Това е специфично издание, цветно, много хубаво, което ние изпращаме на нашите войници, на нашите контингенти в Ирак, Афганистан, Босна, Косово и т.н. С помощта на Генералния щаб на армията вестникът отива със самолети до Багдад, Сараево, Кабул, Прищина. Получават го

всички дипломати, политици и медии. И най-важното – разпространяваме го безплатно за семействата на нашите рейнджъри от цялата страна.

Вие споменахте, че БТА е инициатор на Световните срещи на българските медии. Как възникна идеята за тези срещи?

Възникна, след като преди няколко години съвсем случайно разбрахме, че има страшно много български издания по света. Обърнахме се към Агенцията за българите в чужбина, откъдето ни дадохме информация. Обърнахме се и към Министерството на външните работи и изведнъж се оказа, че в повече от 30 държави в целия свят има над 100 български вестници, списания, телевизии, сайтове, радиа. По-късно установихме, че са над 140. Българската диаспора се определя между 1 и 3 млн. души. В този глобализиращ се свят все повече българите ще живеят в чужбина. Много български издания излизат по целия свят. Това са хора, които всяка седмица, всеки ден пишат и издават на български език. Добре е тези българи, които се занимават с обществена, просветителска, интелектуална, родолюбива дейност да бъдат по някакъв начин подпомагани. Затова решихме БТА да събере всички с помощта на родолюбиви българи и спонсори. Получи се една прекрасна тридневна среща в София, която имаше основната задача да ни запознае, да се открием, да се идентифицираме и да се организираме. Втората среща, която направихме в Чикаго, беше пак през май месец – тя вече имаше задачата да узакони традицията. Третата, която предстои да направим в Рим и четвъртата, която, живот и здраве, можем да направим в Прага, имат вече съвсем друга цел - да бъдат изпълнени със съдържание. Не само да се срещнем и да си

С Джордж Буш и Георги Първанов

С папа Йоан Втори

споделим проблемите, но и да видим пътят, по който можем да ги разрешим, да видим как да обезпечаваме нашите колеги, независимо дали те са в Бразилия, Китай, Чехия, Русия или Испания, с информация от България.

Какви бяха основните въпроси, които се разискваха на първите две срещи?

Обсъждахме как да се увеличи двупосочният трафик на информация, как българските медии в чужбина да получат по някакъв начин преференции, как може безплатно да ползват информационните източници, кореспондентите. Много проблеми се поставиха на масата и много от тях все още търсят своя отговор. Когато бяхме в Чикаго колегите повдигнаха въпроса за малкия обхват на телевизиите. Имаше много въпроси, свързани с живота на българите в чужбина - с църквите, помощите, бизнеса, училищата, изложбите, библиотеките. Разбира се, има държавни институции, има Агенция за българите в чужбина, но те са недостатъчни. Трябва да се търсят и други възможности, да се помага по всякакъв начин на тези хора. Срещата на българските медии е вече факт и ние видяхме, че в тази инициатива има много хляб. Сега срещата в Рим ще бъде с много висок коефициент на полезно действие.

В началото на следващата година България ще стане официален член на Европейския съюз. Ентузиаст ли сте по отношение на влизането на България в Европейския съюз?

Естествено, голям ентузиаст съм, защото съм работил повече от десет години за Атлантическия съюз и заедно с настоящия посланик в Прага Здравко Попов сме лобирали за каузата на България в НАТО и за каузата на България в Европейския съюз. Винаги съм считал, че България като една европейска държава, независимо от трудния и дълъг период на преход, има само едно място и това място е в Европейския съюз. Смятам, че България заслужава да бъде част от европейското семейство - не само заради историческите и християнските си корени, не само заради географското си положение, а просто защото България е една от най-старите европейски държави. Считам, че страната ни, независимо от многото трудности, които съпътства нейната най-нова история, има сили и потенциал да израсне икономически и не само да получава от ЕС това, което се полага на всеки един член на европейското семейство, но и да даде много на Европа. Аз съм убеден, че България ще бъде достоен член на ЕС и макар и да не е такъв гигант като Германия, Франция, Италия, Великобритания и Испания има какво

даде в областта на икономиката, културата, спорта и т.н. Пред страната ни има една прекрасна европейска перспектива. Радвам се, че европейската линия победи в нашата страна.

Има ли според Вас опасност да се обезличим, влизайки в ЕС?

Не мисля, че има такава опасност. По скоро смятам, че това са едни превантивни опасения, че хората трябва да се борят за запазване на своята национална идентичност, защото центростремителните интеграционни и глобалистични процеси са много силни.

Вие сте не само журналист, но също така - писател и голям пътешественик. Автор сте на пет книги. Последната от тях, ако не се лъжа, се казва "Атлантически пасианси".

Да, само след няколко дни тя ще има своята поредна премиера, защото бе издадена и в Македония. Проявяват интерес да я преведат и в Грузия, Украйна и други държави, на които им предстои пътят за влизане в НАТО.

Какви други пасианси, освен атлантически, сте редил в живота си – исторически, журналистически, археологически, туристически, писателски?

С премиера Станишев

С президента Първанов

С Михаил Горбачов

Много пасианси съм редил. Обичам да пътувам, но за съжаление сега съм се съсредоточил върху основната си рабата – генерален директор на БТА. Когато един ден престана да бъде такъв, сигурно ще се отдам на едно от любимите си занимания, а именно на писателския труд.

Как мислите, кой е най-важният пасианс в живота Ви?

Този въпрос е по-сложен. Всеки пасианс в живота на човека е важен. Важен е неговият пасианс, в който той трябва да създаде семейство. Изключително важен е житейският пасианс: родители – съпруга – деца. Пасиансът, който определя нашето професионално израстване, в моя случай е журналистическият, писателският, любимата ми професия, на която съм посветил вече 30 години. Важен е пасиансът за каузата на Атлантическия съюз, европейският пасианс, който е пряко свързан с добруването на нашата държава, на нашия народ. Важен е пасиансът, който имаме с Всевишния горе. Той е може би най-важният. Аз не искам да ги градирам. Въпросът е човек да бъде добросъщетен, да спазва основни житейски правила, да се бори за спечелването на своята кауза, да бъде българин, да бъде баща, да бъде син и в същото време да бъде човек. Важното е да оставаме навсякъде преди всичко човечи.

В един разговор казвате, че ако трябва да направите интервю със себе си ще започнете от десетте божии заповеди. Какво имате предвид?

Ние често задаваме всякакви въпроси, а всъщност се оказва, че много от тях предварително са намерили отговор в десетте божии заповеди. Ако ние всички спазваме десетте божии заповеди, мисля, че много от нашите проблеми ще отпаднат.

Вашето любимо мото е: “Докато бързаш да уредиш живота си, той взел, че отлетял”. Но като типичен представител на зодия Близнаци се занимавате с много неща, имате разностранни интереси. Смятате ли, че животът по някакъв начин отлетява и се изплъзва през пръстите Ви?

Не, мисля, че с пълни шепи черпя от живота, всеки ден се събуждам с добро настроение. Аз съм позитивно настроен човек, вярвам в доброто, изпълнен съм с желание да създавам, да живея почтено, богато, пълнокръвно, да давам на другите и да не мисля за това какво трябва да получавам.

Коя е най-голямата Ви страст в живота?

Най-голямата ми страст, въпреки всичко, продължават да бъдат пътуванията. Аз съм бил вече в 82 държави. Не вода състезание със себе си, но бих желал да видя колкото се може повече неща от този голям свят. По време на поредното ми идване в Чехия

се запознах с нови за мен области, в които не бях ходил. Сега бях в района на Зноймо и Ихлава, в едни малки селца на австрийската граница и ми е много приятно, че видях и Южна Моравия. Обичам да пътувам и то не само по света, но и в България.

А най-голямата Ви слабост?

Най-голямата ми слабост е може би професията ми.

Вие имате възможността да видите нашето списание. Какво е мнението Ви за него?

Списание, което е предназначено за българите в Чехия, което се списва тук и има задача да дава една обективна, позитивна информация, не може да е лошо. Първият ми прочит е, че правите едно добро списание и искрено се надявам да продължавате да го правите, искрено се надявам да имате всички възможности да го издавате и да нямате пречки. Дерзайте! Правите нещо хубаво и голямо! ■

МАКСИМ МИНЧЕВ е роден на 5 юни 1953 г. Завършил е журналистика в Лвов и педагогика във Военната академия “Г. С. Раковски”. Работи като зам.-главен редактор в програма “Христо Ботев” на БНР, редактор и водещ в Радио “Свободна Европа”, редактор във в. “Народна младеж”, “Диалог”, “Темпо” и сп. “Български воин”. Член на Управителния съвет и пресдиректор на Атлантическия клуб в България в периода 1991–2003 г. От 1993 до 1996 г. е стипендиант на НАТО. Ръководител е на международния пресцентър на Атлантическата асамблея в София

(1997), пресекретар на визитата на президента Бил Клинтън (1999), ръководител на Международния пресцентър за посещението на папа Йоан Павел II в България (2002). Генерален директор на БТА от април 2003 г. Автор на книгите “XVII Екватор”, “Три мусона”, “Възторгът на Марко Поло”, “Атлантически пасианси”. Членува в Съюза на българските писатели, в Международната организация на журналистите (ЮЖ) и в Международната организация на писателите и журналистите, пишещи за туризма (ФИЖЕТ). Женен, има един син.